

Sygnatura akt II C 359/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: S S.R. A. B.

Protokolant: sekretarz sądowy P. O.

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa P. K. (1) i J. W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. solidarnie na rzecz P. K. (1) i J. W. kwotę 19.000 zł (dziewiętnaście tysięcy złotych) wraz z odsetkami:

a) ustawowymi: od kwoty 10.100 zł (dziesięć tysięcy sto złotych) od dnia 25 marca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;

b) ustawowymi za opóźnienie: od kwoty 10.100 zł (dziesięć tysięcy sto złotych) od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 8.900 zł (osiem tysięcy dziewięćset złotych) od dnia 9 września 2016 roku do dnia zapłaty;

1. oddala powództwo w pozostałej części;

2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. solidarnie na rzecz P. K. (1) i J. W. kwotę 3.722 zł (trzy tysiące siedemset dwadzieścia dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 839,17 zł (osiemset trzydzieści dziewięć złotych i 17/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygnatura akt II C 359/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 marca 2013 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., P. K. (1) i J. W., reprezentowani przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniesli o zasądzenie od pozwanego kwoty 10.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 marca 2010 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 2 marca 2010 roku miała miejsce kradzież pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność powodów. Powód zawarł z pozwanym umowę dobrowolnego ubezpieczenia autocasco, potwierdzoną polisą numer (...). W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność i ustalił iż szkoda miała charakter szkody całkowitej. W ocenie powodów ustalona przez przedstawiciela pozwanego na dzień zawarcia umowy wartość pojazdu (114.600 złotych) jest zaniżona. Powodowie podnieśli, iż wartość rynkowa okradzionego pojazdu, zgodnie z opinią prywatną niezależnego rzeczoznawcy wynosiła

243.000 złotych. W ocenie strony powodowej powstała w pojeździe szkoda majątkowa oszacowana na kwotę 61 200 złotych, wobec błędnego ustalenia wartości rynkowej pojazdu, nie może zostać uznana za całkowitą. Powołując się na ogólne warunki ubezpieczenia podkreślono, że nie zawierają one wytycznych w zakresie stosowania podstawy wyliczenia wartości rynkowej, dlatego też wobec pominięcia przy wycenie przez pozwanego podstawowych czynników kształtujących wartość pojazdu, takich jak: typ pojazdu, marka, rok produkcji, okres eksploatacji, w wątpliwość poddano rzeczowość przeprowadzonej przez biegłego kalkulacji wartości pojazdu w chwili zawierania umowy. Podkreślono, iż w wycenie pojazdu całkowicie pominięto techniczne i stylizacyjne modyfikacje w pojeździe wykonane w (...) serwisie (...).

(pozew k. 2-5, pełnomocnictwo k. 6)

W odpowiedzi na pozew z dnia 2 lipca 2013 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie solidarnie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu stanowiska przyznano, że pozwany wypłacił na rzecz powodów kwotę 61.200 złotych tytułem należnego odszkodowania w ramach łączącej strony umowy ubezpieczenia autocasco. Podniesiono, iż pozwany ustalając należne powodom odszkodowanie postępował zgodnie z zapisami OWU AC, które powodowie otrzymali przed zawarciem umowy ubezpieczenia auto casco. Szkoda w pojeździe powodów została oszacowana przez pozwanego jako szkoda całkowita z uwagi na okoliczność, iż wartość naprawy pojazdu P. po szkodzie przekraczała 70% wartości. W ocenie pozwanego za bezzasadny uznać należy zarzut powodów o błędnym ustaleniu wartości pojazdu przed szkodą, a tym samym sumy ubezpieczenia, bowiem powodowie zaakceptowali warunki umowy AC, w tym również przyjętą tam wartość pojazdu w wysokości 110.000 złotych. Nadto pozwany kwestionował, by przedmiotem łączącej strony umowy ubezpieczenia był pojazd marki P. (...), podczas gdy polisa, jak i wszystkie posiadane przez pozwanego dokumenty pojazdu wskazują, iż przedmiotem ubezpieczenia był pojazd marki P. (...), rok produkcji 2000. Pozwany nie podzielił również zapatrywania strony powodowej w zakresie określenia początku naliczania odsetek ustawowych, wskazując, iż dopiero w dniu 11 maja 2010 roku pozwany otrzymał zgodę od G. Bank na wypłatę odszkodowania powodom.

(odpowiedź na pozew k. 60 - 61)

Pełnomocnik powodów oświadczył, iż samochód wskazany w pozwie został rozkradziony, to znaczy, iż zostało skradzionych wiele elementów, natomiast są pozostałości tego pojazdu.

(protokół rozprawy k. 74)

Pismem z dnia 19 sierpnia 2016 roku pełnomocnik powodów dokonał modyfikacji powództwa w ten sposób, że ostatecznie żądał zasądzenia na rzecz powodów kwoty 19 000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 maja 2011 roku do 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty z tytułu szkody całkowitej w pojeździe powoda. Sprecyzowano, iż datę początkową naliczania odsetek ustawowych od dochodzonej pozwem kwoty stanowi uzyskanie przez pozwanego od kredytodawcy zgody na wypłatę powodom odszkodowania.

Na wypadek nieuznania przez Sąd argumentacji strony powodowej w przedmiocie początkowej daty naliczania odsetek ustawowych, pełnomocnik powodów przedłożył wezwanie do zapłaty (będące zgłoszeniem roszczenia) skierowane do pozwanego ubezpieczyciela, które według jego twierdzeń zostało nadane w placówce operatora pocztowego w dniu 20 września 2012 roku, co w jego ocenie uzasadnia przyjęcie jako daty doręczenia pozwanemu tego zgłoszenia najpóźniej dzień 26 września 2012 roku (z uwagi na fakt, że winno ono zostać doręczone przez operatora pocztowego najpóźniej 5 dni po jego nadaniu).

(pismo procesowe k. 232-233)

Pełnomocnik powodów na rozprawie w dniu 22 września 2016 roku podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Dodatkowo wniósł o zasądzenie kosztów według norm przepisanych wraz z kosztami tłumaczeń w kwocie 752,76 złotych dokumentów złożonych wraz z pozwem.

(protokół rozprawy k. 249)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 grudnia 2009 roku (...) S.A. oraz P. K. (2) i J. W. zawarli umowę ubezpieczenia autocasco samochodu osobowego P. (...) (996) potwierdzoną polisą numer (...), w której suma ubezpieczenia została określona na kwotę 110.000 złotych. Ubezpieczenie obejmowało okres od dnia 7 grudnia 2009 roku do dnia 6 grudnia 2010 roku.

(polisa seria (...) k. 71-73)

W dniu 5 grudnia 2007 roku powodowie zakupili samochód P. (...) o numerze VIN (...) za kwotę 150.000 złotych.

(u mowa komisji k. 111 , f faktura VAT nr (...) k. 110)

Oszacowana wartość rynkowa pojazdu marki P. (...) w stanie przed szkodą w dniu zaistnienia szkody wynosiła 92.400 złotych brutto. Oszacowane koszty naprawy tego pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych wynoszą 184.842,40 złotych brutto. Oszacowana wartość pojazdu uszkodzonego wyliczona metodą stopnia uszkodzenia pojazdu wynosi 12.200 złotych brutto. Oszacowana różnica wartości pojazdu przed i po szkodzie wynosi 80.200 złotych brutto.

(opinia biegłego A. G. k. 178- 190 , opinia uzupełniająca k. 219-225)

Stosownie do treści § 6 ust. 1 pkt 4 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego lub średniego przedsiębiorcy, ustalonych uchwałą zarządu (...) Spółki Akcyjnej w W. z dnia 9 lutego 2009 roku, zakresem ubezpieczenia objęte są szkody powstałe w pojeździe bądź jego wyposażeniu polegające na kradzieży pojazdu, jego części lub wyposażenia.

Zgodnie z § 4 ust. 11 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco suma ubezpieczenia to kwota stanowiąca górną granicę odpowiedzialności (...) SA za wszystkie szkody powstałe w okresie ubezpieczenia, z tym zastrzeżeniem, że suma ubezpieczenia powinna odpowiadać wartości pojazdu w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia.

W świetle § 4 ust. 13 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco szkoda całkowita to uszkodzenia pojazdu w takim zakresie, że koszty naprawy ustalone według zasad określonych w § 21 ust.8 pkt 3 przekraczają 70 % wartości pojazdu.

Stosownie do § 21 ust. 8 pkt 1 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco, w razie powstania szkody całkowitej odszkodowanie ustala się w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania pomniejszonej o wartość pozostałości. Natomiast, zgodnie § 20 ust.8 pkt 2 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco, wartość pozostałości powinna odpowiadać ich wartości rynkowej i jest ustalana indywidualnie w zależności od rozmiaru uszkodzeń i stopnia zużycia eksploatacyjnego ubezpieczonego pojazdu lub jego części (zespołów), w odniesieniu do tej samej wartości pojazdu jaką przyjęto do wyliczenia szkody całkowitej.

(ogólne warunki ubezpieczenia autocasco k. 14-21)

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, pismem z dnia 19 marca 2010 roku, pozwany poinformował powodów, iż naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona, co uzasadniało rozliczenie szkody jako całkowitej i przyznanie odszkodowania w łącznej kwocie 61.200 złotych. Kwota wypłacona przez pozwanego stanowiła różnicę

pomiędzy wartością pojazdu powodów sprzed szkody – 99.700 złotych brutto, a wartością pozostałości pojazdu po zdarzeniu – 38.500 złotych brutto. (decyzja k. 38)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony oraz w oparciu o opinię biegłego w zakresie wyceny pojazdów i mechaniki pojazdowej.

Postanowieniem z dnia 18 lipca 2014 roku Sąd pominął dowód z przesłuchania powodów w charakterze strony z uwagi na ich nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie w tym dniu. W ocenie Sądu nie zachodziły żadne obiektywnie usprawiedliwione okoliczności, aby niestawiennictwo powodów na rozprawie w dniu 18 lipca 2014 roku można był uznać za usprawiedliwione. Na takie też okoliczności nie zwrócił uwagi Sąd pełnomocnik strony powodowej, który oświadczył, że nie jest mu znana przyczyna niestawiennictwa powodów na terminie rozprawy. Co więcej, dowód z przesłuchania stron w przedmiotowej sprawie, nie był dowodem istotnym wobec faktu, iż Sąd w tym zakresie opierał się głównie na ustaleniach zawartych w opinii biegłego sądowego A. G. oraz zgromadzonych w aktach sprawy dokumentach związanych z umową wiążącą strony postępowania.

Wobec treści żądania powoda i ustalonego stanu faktycznego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego A. G. na okoliczność oszacowania wartości średnich i technologicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powodów pozostających w związku ze zdarzeniem z dnia 2 marca 2010 roku. Opinia biegłego w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy i zawiera pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu. Biegły wydał opinię zapoznając się z aktami sprawy. Biorąc pod uwagę jej podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą.

Początkowo, opinia biegłego została zakwestionowana zarówno przez pełnomocnika powodów, jak i przez pełnomocnika pozwanego. W pisemnej opinii uzupełniającej (k. 219-225) biegły w wyczerpujący sposób ustosunkował się do zastrzeżeń zgłaszanych przez pełnomocników stron. W miarodajny sposób biegły wyjaśnił wątpliwości pełnomocnika powodów co do przyczyn różnic w zakresie wyliczenia wartości pojazdu powodów sprzed szkody przez ubezpieczyciela na kwotę 99.700 zł, a wartością wyliczoną w tym zakresie przez biegłego sądowego na kwotę 92.400 zł. Również w bardzo rzeczowy sposób biegły wyjaśnił sposób wyliczenia i przesłanki, którymi się kierował dokonując obliczenia wartości pozostałości pojazdu powodów. Wyjaśnił, w sposób ostatecznie niekwestionowany przez żadną ze stron postępowania, z jakich przyczyn oferty zakupu pozostałości samochodu powodów złożonej na platformie aukcyjnej AUTOonline przez firmę (...) za kwotę 35.000 zł w stanie uszkodzonym, nie można uznać za miarodajną. A. G. wskazał bowiem, że z całą pewnością nie można uznać, że wartość uszkodzonego pojazdu zgodnie z wartością wskazaną w w/w ofercie jest reprezentatywna oraz, że odzwierciedla w sposób pełny realia rynku samochodów uszkodzonych. Ponadto podniósł, że oferta ta nie stanowi rzeczywistej umowy kupna sprzedaży – jest jedynie teoretyczną i niepotwierdzoną transakcją. Deklaracja zakupu złożona przez ewentualnego kupującego, złożona została z dużym prawdopodobieństwem na podstawie analizy zdjęć oraz opisu stanu technicznego pojazdu przedstawionego przez firmę ubezpieczeniową. Jednakże w razie stwierdzenia rozbieżności między rzeczywistym stanem pojazdu a opisem zawartym w ofercie sprzedaży potencjalny kupujący (oferent) może zrezygnować z zakupu lub negocjować cenę. Należy więc uznać, że tak długo, dopóki nie dojdzie do rzeczywistej transakcji, nie można twierdzić, że złożona oferta może w jakimś zakresie odzwierciedlać rzeczywistą rynkową wartość pojazdu. W ocenie biegłego, w związku z tym, że powodowie nie deklarowali chęci zbycia uszkodzonego samochodu, metodyka wyliczenia wartości pojazdu uszkodzonego winna odpowiadać metodyce ustalania wartości pojazdu sprzed wypadku, tj. wyliczenia winny zostać przeprowadzone przy użyciu systemu (...) Ekspert. Twierdzenia biegłego w tym zakresie, Sąd w pełni podziela.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

W niniejszej sprawie powodowie ostatecznie wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 19 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 maja 2011 roku do 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu z tytułu łączącej strony umowy

ubezpieczenia autocasco, w związku z uszkodzeniem stanowiącego ich własność samochodu marki P. o numerze rejestracyjnym (...), w wyniku zdarzenia z dnia 2 marca 2010 roku.

Pozwany nie uznał powództwa. Wniósł o jego oddalenie i zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazał, że pozwany ustalił odszkodowanie na podstawie § 4 ust.13 w związku z § 21 ust 8 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco jako różnicę pomiędzy wartością pojazdu przed szkodą a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym. Nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności.

Kwestię sporną stanowiło ustalenie wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym oraz wartości pozostałości pojazdu po zdarzeniu, a tym samym ustalenie czy szkoda w pojeździe powodów miała charakter szkody całkowitej.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Stosownie do § 2 pkt 1 powołanego przepisu świadczenie zakładu ubezpieczeń polega, przy ubezpieczeniu majątkowym, na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku ubezpieczeniowego.

Strony łączyła umowa ubezpieczenia majątkowego obejmująca, między innymi, ubezpieczenie pojazdu mechanicznego od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia - autocasco na okres od dnia 7 grudnia 2009 roku do 6 grudnia 2010 roku. Ubezpieczeniem tym objęto samochód marki P. (...) o numerze rejestracyjnym El 716CC. Tak model i marka pojazdu zostały wskazane w treści umowy łączącej strony postępowania.

Zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej (tekst jednolity Dz.U. z 2010 roku, Nr 11, poz.66), ubezpieczenie autocasco ma charakter dobrowolny.

Ogólne warunki tego ubezpieczenia ustala zakład ubezpieczeń. Zgodnie z art.12 lit a powołanej ustawy o działalności ubezpieczeniowej, określają one, w szczególności, rodzaj ubezpieczenia i jego przedmiot, warunki zmiany sumy ubezpieczenia lub sumy gwarancyjnej, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia taką zmianę przewidują, prawa i obowiązki każdej ze stron umowy ubezpieczenia, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń, przy ubezpieczeniach majątkowych - sposób ustalania rozmiaru szkody, sposób określania sumy odszkodowania lub innego świadczenia, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia przewidują odstępstwa od zasad ogólnych, sposób ustalania i opłacania składki ubezpieczeniowej, metodę i sposób indeksacji składek, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia indeksację przewidują, tryb i warunki dokonania zmiany umowy ubezpieczenia zawartej na czas nieokreślony, przesłanki i terminy wypowiedzenia umowy przez każdą ze stron, a także tryb i warunki wypowiedzenia, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia przewidują taką możliwość.

Jak wynika z brzmienia przepisu art. 807 § 1 k.c., postanowienia ogólnych warunków ubezpieczenia sprzeczne z bezwzględnie obowiązującymi przepisami k.c. regulującymi umowę ubezpieczenia są nieważne, chyba, że przepisy szczególne stanowią inaczej. W pozostałych wypadkach wiążą strony umowy ubezpieczenia stając się immanentnym elementem jej treści.

W niniejszej sprawie, nie zachodzi sprzeczność ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego lub średniego przedsiębiorcy, ustalonych uchwałą zarządu (...) Spółki Akcyjnej w W. z dnia 9 lutego 2009 roku, a zatem znajdujących zastosowanie w niniejszej sprawie, z przepisami kodeksu cywilnego normującymi umowę ubezpieczenia ani regulującymi posługiwanie się przy zawieraniu umowy wzorcami umownymi. Miały one, zatem charakter wiążący dla stron przedmiotowej umowy - zarówno pozwanego, jak i powodów.

W przedmiotowej sprawie, zdarzeniem wywołującym szkodę, której naprawienia dochodzili powodowie stanowiło uszkodzenie (poprzez kradzież jego elementów) samochodu marki P. z dnia 2 marca 2010 roku. Szkoda powstała w okresie objętym ubezpieczeniem. Okoliczności te pozostawały poza sporem stron. W ocenie Sądu poza sporem pozostaje również fakt, że umową ubezpieczenia AC łączącą strony objęty był pojazd o numerze rejestracyjnym (...) –

P. (...) (996), gdyż okoliczności te wynikają z treści umowy łączącej strony. Podnoszone przez powodów argumenty, jakoby pojazd ten został upodobniony do innego modelu tej marki – wobec treści umowy łączącej strony – są bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

W niniejszej sprawie, sposób naprawienia szkody reguluje łącząca strony umowa ubezpieczenia autocasco.

Zgodnie z § 6 pkt 1 ust 4 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego lub średniego przedsiębiorcy, ustalonych uchwałą zarządu (...) Spółki Akcyjnej w W. z dnia 9 lutego 2009 roku, zakresem ubezpieczenia objęte są szkody powstałe w pojeździe bądź jego wyposażeniu polegające na kradzieży pojazdu, jego części lub wyposażenia.

W świetle § 4 pkt 13 ogólnych warunków ubezpieczenia szkoda całkowita to uszkodzenia pojazdu w takim zakresie, że koszty naprawy ustalone według zasad określonych w § 21 ust.8 pkt 3 przekraczają 70 % wartości pojazdu.

Stosownie do § 21 ust. 8 pkt 1 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco, w razie powstania szkody całkowitej odszkodowanie ustala się w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania pomniejszonej o wartość pozostałości. Natomiast, zgodnie z § 20 ust. 8 pkt 2 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco, wartość pozostałości powinna odpowiadać ich wartości rynkowej i jest ustalana indywidualnie w zależności od rozmiaru uszkodzeń i stopnia wyzycia eksploatacyjnego ubezpieczonego pojazdu lub jego części (zespołów), w odniesieniu do tej samej wartości pojazdu jaką przyjęto do wyliczenia szkody całkowitej.

Przechodząc do żądania pozwu wskazać należy, iż strona pozwana w oparciu o systemy eksperckie A. ustaliła handlową wartość pojazdu przed zaistnieniem szkody na kwotę 99.700 zł, koszt jego naprawy na kwotę 92.476,78 zł brutto, zaś wartość pozostałości oszacowała na kwotę 38.500 zł uznając tym samym, iż naprawa pojazdu marki P. należącego do powodów jest nieopłacalna i zakwalifikowała szkodę w ich pojeździe, jako szkodę całkowitą wypłacając powodom odszkodowanie stanowiące różnicę pomiędzy wartością pojazdu przed szkodą i jego wartością po wypadku tj. kwotę 61.200 zł.

Sąd ustalił, że odszkodowanie winno być ustalone, jak przy szkodzie całkowitej, w oparciu o opinię biegłego sądowego. Biegły dokonał kalkulacji kosztów naprawy zgodnie z katalogiem cen części zawartych w programie A. wskazanych w kalkulacji naprawy (...) z dnia 15 marca 2010 roku sporządzonej przez rzeczoznawcę działającego na rzecz pozwanego i niekwestionowanych przez powodów, przy jednoczesnym przyjęciu stawki za roboczo-godzinę pracy blacharza, mechanika i lakiernika w wysokości 150 złotych netto, a także pełnej kwoty oryginalnych części zamiennych, bez potrąceń. Uwzględniając powyższe koszt naprawy pojazdu powodów ustalony przez biegłego wynosił 184.842,40 złotych brutto. Wyliczone przez biegłego koszty naprawy przekraczały nie tylko sporną wartość rynkową pojazdu, ale i sumę ubezpieczenia (110.000 zł). Wobec powyższego w myśl § 4 ust. 13 ogólnych warunków ubezpieczenia ustalono, iż szkoda w pojeździe powodów powinna być rozliczona jako całkowita. Powodowie zarówno w toku procesu likwidacji szkody, jak i przed tutejszym Sądem nie kwestionowali rozliczenia szkody w jego pojeździe, jako całkowitej. Biegły, opierając się na OWU AC, ustalił wartość rynkową pojazdu przed szkodą, bez uwzględnienia wartości pojazdu wynikającej z dokumentu zakupu, na kwotę 92.400 zł oraz wartość pozostałości pojazdu po uszkodzeniu, metodą stopnia uszkodzenia pojazdu, na kwotę 12.200 zł. Kierując się zatem opinią biegłego, jak również biorąc pod rozwagę treść § 22 ust. 8 pkt.1 OWU Sąd ustalił, iż różnica wartości kształtująca wysokość szkody w niniejszej sprawie wynosiła 80.200 zł. Wobec powyższego wartość pojazdu 92 400 zł pomniejszona o wartość pozostałości 12.200 zł dała kwotę 80.200 zł, która to kwota jest należnym powodom odszkodowaniem określonym w myśl postanowień łączącej strony umowy oraz stanowiących jej integralną część ogólnych warunków ubezpieczenia. Ponieważ po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła kwotę 61.200 zł, o tę wartość należało pomniejszyć należne odszkodowanie. Dlatego ostatecznie roszczenie powodów należało uznać za uzasadnione co do kwoty 19.000 zł.

Zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Zgodnie z § 28 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco, (...) S.A. wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od otrzymania zawiadomienia o wypadku ubezpieczeniowym. Gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności zdarzenia koniecznych do ustalenia odpowiedzialności (...) S.A. albo wysokości odszkodowania

okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część odszkodowania (...) S.A. wypłaca w terminie 30 dni od otrzymania zawiadomienia o wypadku ubezpieczeniowym. Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności z § 28 ust.2 ogólnych warunków ubezpieczenia oraz ich zasięgu obciąża pozwanego (art. 6 k.c.). Obowiązany jest on w szczególności wykazać, że uzupełnienie postępowania likwidacyjnego nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki, z zachowaniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 k.c. i art. 355 § 2 k.c.).

Zawiadomienie ubezpieczyciela o wypadku rodzi, zatem po jego stronie obowiązek spełnienia świadczenia w ustawowym terminie. Niespełnienie świadczenia w terminie rodzi po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 art. 481 k.c.). Ze zwłoką, a więc kwalifikowaną postacią opóźnienia mamy do czynienia, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia w terminie, a opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność (art. 476 k.c.). W razie zwłoki dłużnika, wierzyciel może oprócz odsetek żądać naprawienia szkody na zasadach ogólnych (art. 481 § k.c.).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 lipca 1999 roku (sygn. III CKN 315/98, opubl. OSNC 2000/2/31, Biul.SN 1999/10/6, M.Prawn. 1999/12/44, Pr.Gosp. 2000/1/1) zajął stanowisko, które Sąd orzekający w tej sprawie w pełni podziela, iż świadczenia odszkodowawcze zakładu ubezpieczeń są terminowe, jednak zakład nie pozostaje w opóźnieniu co do kwot nie objętych jego "decyzją", jeżeli poszkodowany po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określi kwotowo swego roszczenia.

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi kwotę bezsporną. Pełnomocnik powodów nie zdołał jednak wykazać, by odwołując się od decyzji pozwanego, kwotowo zakreślił swe żądanie. Wprawdzie przedłożył on w toku procesu, po trzech latach od wniesienia pozwu, kopię zgłoszenia szkody kierowanego do pozwanego datowanego na 20 września 2012 roku, w którym żądał zapłaty kwoty 200.000 złotych odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami, przy tym nie wykazując skutecznego doręczenia wezwania pozwanemu. Podkreślić należy bowiem, iż potwierdzenie nadania w placówce urzędu pocztowego nie stanowi dowodu na okoliczność, iż adresat przesyłkę tę odebrał i zapoznał się z jej treścią. Co więcej, nie bez znaczenia dla oceny skuteczności wezwania pozwanego do zapłaty w/w kwoty przez pełnomocnika powodów jest fakt, iż do powyżej opisanego wezwania do zapłaty przedłożył on sądowi potwierdzenie nadania datowane na dzień 18 grudnia 2009 roku. Jako adresat przesyłki na potwierdzeniu nadania widnieje pozwane Towarzystwo (...), a jako nadawca Kancelaria (...) pełnomocnika powodów. Mając jednak na uwadze fakt, iż wezwanie do zapłaty datowane jest na dzień 20 września 2012 roku, a potwierdzenie jego nadania opatrzone jest datą 18 grudnia 2009 roku, nie jest możliwym aby dotyczyło tego właśnie dokumentu. Co więcej, potwierdzenie nadania opatrzone jest datą uprzednią w stosunku do daty zaistnienia szkody. Nie wdając się bardziej szczegółową analizę działania pełnomocnika powodów w tym zakresie, miarodajnym dla oceny skutecznego wezwania pozwanego do zapłaty jest fakt, że dokumentu tego brak w aktach szkody, które w przedmiotowej sprawie prowadzone były bardzo skrupulatnie. Mając na uwadze fakt, iż znajduje się w nich np. datowany na dzień 26 listopada 2012 roku wniosek pełnomocnika powodów o wydanie kalkulacji rozliczenia szkody jako całkowitej oraz kalkulacji naprawy, nie sposób uznać, aby pozwany otrzymał również wezwanie do zapłaty datowane na dzień 20 września 2012 roku. Powodowie nie zdołali tego faktu wykazać i nie sprostali ciężącemu na nich w tym zakresie ciężarowi dowodu.

Mając powyższe na uwadze należało przyjąć jako datę początkową naliczania odsetek datę wniesienia pozwu. Ostatecznie Sąd ustawowe odsetki zasądził od dnia 25 marca 2013 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Od rozszerzonej części powództwa tj. od kwoty 8 900 złotych Sąd zasądził ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia doręczenia pisma procesowego powodów modyfikującego żądanie pozwu tj. od dnia 9 września 2016 roku do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie (co do odsetek) powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powództwo podlegało uwzględnieniu niemal w całości – powodowie ulegli jedynie w zakresie dochodzonych pozwem odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty. W konsekwencji należało przyjąć, że powodowie wygrali proces w całości, a pozwany go przegrał. Był zatem zobowiązany do zwrotu na rzecz powodów poniesionych przez nich kosztów procesu.

Na koszty procesu poniesione przez powodów złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 505 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł (ustalone w oparciu o § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w łącznej kwocie 800 złotych.

Nieuiszczone koszty sądowe, tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa, stanowi wynagrodzenie biegłego ponad uiszczoną zaliczkę – 394,17 złotych oraz opłata od rozszerzonej części powództwa – 445 złotych. Biorąc pod uwagę wynik postępowania i zasadę rozliczenia kosztów oraz treść art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 839,17 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (punkt 3 wyroku).

Zgłoszone przez pełnomocnika powodów na rozprawie dniu 22 września 2016 roku żądanie rozliczenia kosztów postępowania wraz z kosztami dokonanych przez powodów tłumaczeń w kwocie 752,76 zł nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż koszty te nie stanowią kosztów postępowania w rozumieniu art. 98 § 2 k.p.c.